

CERCA DE VOSOTROS

Jornada Mundial de los Pobres

Estimados diocesanos:

Tengo especial interés en anunciar esta jornada promovida por el papa Francisco para toda la Iglesia pues quiere que la realidad de los pobres, que está inserta en el corazón del Evangelio, llegue a los corazones de todos los católicos. Que nadie olvide esta preocupación durante todo el año en las relaciones de su vida diaria. Pero prefiere que haya un día especial para expresar esta inquietud de forma comunitaria. En ambos niveles tiene que hacerse visible la dolorosa realidad de las desigualdades sociales, las causas de la pobreza, las posibilidades de contribuir a la equidad en las relaciones humanas y otros muchos matices que envuelven el propósito de esta Jornada.

La iniciativa del papa Francisco se remonta al año 2017. Es, por tanto, la quinta jornada que celebramos en el 2021 y la reflexión continuada sobre la misma tiene que posibilitar un cambio en la mentalidad de los católicos en este campo concreto. Sólo desde el Evangelio se puede entender esta insistencia que tiene un fuerte componente social pero que no resuelve todas las situaciones injustas o abusivas que se producen en nuestro mundo. Algunos comentaristas manifiestan molestia o decepción ante las palabras del Papa cuando hace estas declaraciones generales que no son sólo fruto de análisis sociológicos al uso o de soluciones automáticas sino de contemplar la realidad social con la mirada de Jesucristo a todos sus hermanos como hijos del Padre Dios que les ama y les acompaña. El objetivo es poner en el centro del problema a la persona; atender las necesidades de todo tipo que requiera su dignidad personal; mostrar preferencia por los que más sufren o son los más pobres de nuestra sociedad. Procurar, además, que los sistemas económicos actuales antepongan el factor humano a los beneficios materiales de las empresas. Es una tarea ardua, compleja pero necesaria para que el mundo que construimos y conservamos entre todos tenga al ser humano como el elemento más importante de todo el entramado socioeconómico.

Termino este comentario reproduciendo el último párrafo del Mensaje del Papa. La cita es un poco larga pero resume con brevedad todas aquellas motivaciones y problemáticas que se comparten en esta Jornada:

«Deseo que la Jornada Mundial de los Pobres, que llega a su quinta edición, arraigue cada vez más en nuestras Iglesias locales y se abra a un movimiento de evangelización que en primera instancia salga al encuentro de los pobres, allí donde estén. No podemos esperar a que llamen a nuestra puerta, es urgente que vayamos nosotros a encontrarlos en sus casas, en los hospitales y en las residencias asistenciales, en las calles y en los rincones oscuros donde a veces se esconden, en los centros de refugio y acogida... Es importante entender cómo se sienten, qué perciben y qué deseos tienen en el corazón. Hagamos nuestras las apremiantes palabras de don Primo Mazzolari: "Quisiera pedirles que no me pregunten si hay pobres, cuántos son y cuántos son, porque temo que tales preguntas representen una distracción o el pretexto para apartarse de una indicación precisa de la conciencia y del corazón. [...] Nunca he contado a los pobres, porque no se pueden contar: a los pobres se les abraza, no se les cuenta" (Adesso n. 7 - 15 abril 1949). Los pobres están entre nosotros. Qué evangélico sería si pudiéramos decir con toda verdad: también nosotros somos pobres, porque sólo así logremos reconocerlos realmente y hacerlos parte de nuestra vida e instrumentos de salvación.»

Con mi bendición y afecto,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

«La sinodalitat no és un simple procés, és la forma en què viu l'Església»

La historiadora Núria-Montserrat Farré va impartir, el dijous 21 d'octubre, una conferència dintre del cicle sobre la sinodalitat que organitza l'IREL. Farré va explicar que «l'origen d'un sinode era discernir davant d'un problema». «La convocatòria d'una assemblea és una pràctica habitual en el si de l'Església», va dir. Farré va destacar que sinode significa etimològicament «un camí recorregut junts». Al llarg de la història, els sínodes han estat emprats per discernir la voluntat de Déu, partint de la premissa de què la col·lectivitat dels cristians no es pot equivocar.

Farré va recordar que el primer concili de la història, va ser el Concili Apostòlic de Jerusalem (any 50 d.c.). Va afegir que «la sinodalitat no és un simple procés, és la forma en què viu l'Església».

La ponent es va referir a l'Església primitiva per deixar clara l'aposta per la sinodalitat ja des dels inicis de la comunitat cristiana. Va citar a Joan Crisòstom per destacar que «Església és caminar junts». I va aclarir que ja en «aquella Església primitiva es porten a terme múltiples reunions de bisbes, seguint l'estil del Senat romà». La conferenciant va explicar que l'Església del primer mil·lenni «és una Església policèntrica on el poder es concentra en la pentarquia que formen Roma, Alexandria, Antioquia, Constantinoble, i Jerusalem».

«Ja al segle IV es conformen les províncies eclesiaístiques, presidides per un metropolità». Farré va destacar que al 325 se celebra el Concili de Nicea que demana que se celebrin concilis provincials dues vegades a l'any i que els bisbes d'una província escollin als nous bisbes. «Els concilis provincials són responsables de les decisions estratègiques, decideixen sobre temes morals i són instància d'apel·lació.»

Amb el pas del temps, segons Farré, el món occidental se sentia allunyat de l'Església oriental. «Després de la invasió dels bàrbars a Occident els concilis havien estat nacionals». «En un principi, segons la ponent, els preveres vivint al voltant del seu Bisbe, però durant el segle VI la comunicació dels preveres amb el Bisbe es fa més difícil.»

Núria-Montserrat Farré

El segon mil·lenni, segons Farré, estarà marcat pel creixement de l'autoritat papal, l'entronització de Carlemany i la ruptura amb l'Església oriental. La ponent va explicar que és en aquesta època quan apareixen els cardenals. Farré va destacar que en aquest moment «s'abandona el concepte de comunió pel de jerarquia». La ponent va recalcar que els ordes religiosos sempre han estat més sinodals. Núria-Montserrat Farré va explicar que al segle XV els concilis són per tractar la pau entre les nacions cristianes.

De fet, la crisi d'Avinyó, amb candidats al pontificat, es resoldrà amb el Concili de Constança (1414-1418). Com va explicar Farré, un altre concili, el de Trento (1545-1563) va donar resposta a la Reforma luterana i donar impuls a la celebració de concilis provincials i diocesans.

Fent un salt en el temps, Farré va explicar que «ja a mitjans del segle XIX, es va convocar el Concili Vaticà I (1869-1870) que establirà la infal·libilitat del Papa». «Es tracta d'un concili de l'Església romana, és a dir de bisbes». Finalment, la ponent va fer un breu apunt del Concili Vaticà II (1962-1965). En aquest sentit, va destacar que amb el Vaticà II l'Església recupera la sinodalitat amb la rellevància de les esglésies particulars, la creació de conferències episcopals nacionals i dels consells pastorals.

Farré va destacar l'aposta per la sinodalitat del papa Francesc, amb encíclics dedicades als joves o al medi ambient. Per cloure va recalcar que «la sinodalitat està vinculada a la recerca de respostes davant dels desafiaments pastorals».

Nomenament

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament:
• **Joan Ramon Saura i Aranda**, nomenat President de la Fundació Verge Blanca, amb data 21.10.21.

Per tal que hi hagi constància de que així és i donant fe de la seva autenticitat, signa la present notificació el Secretari general i Canceller, a Lleida, el 22 d'octubre de 2021.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Resem per tots els malalts perquè no es deixi a ningú sol, que tots rebin la unció de l'escolta, de la proximitat i de la cura. Tots podem donar-la amb una visita, una trucada telefònica, una mà estesa» (11 de juliol).

@Pontifex: «Aprenuem a detenir-nos, a apagar el telèfon mòbil per a mirar als ulls a les persones, a conrear el silenci, a contemplar la naturalesa, a regenerar-nos en el diàleg amb Déu» (18 de juliol).

@Pontifex: «El Senyor està sempre prop de nosaltres amb noves invitacions, amb noves paraules, amb el seu consol. El Senyor és etern i no es jubila mai» (24 de juliol).

@Pontifex: «Seria bo preguntar-nos tots els dies: "Què li porto avui a Jesús?". El pot fer molt amb una oració nostra, amb un gest nostre de caritat cap als altres. A Déu li encanta actuar així: fa grans coses a partir de les petites i gratuïtes» (25 de juliol).

